

det ærede Medlem for Bræsts Amts Ste. Valgfreds (Bøjfen) ikke hørt Andet end Ministerens Forsikring om, at Fienden ikke vilde gjøre det og det af det, som han ganske vist kunde gjøre, og ikke bruge de og de Skibe, som han ganske vist kunde bruge. Det berørte mig ikke; men det meget ærede Medlem for Vandeland var lettere at overbevise. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem blev overbevist af den simple Grund, at han slet ikke hørte, hvad den ærede Krigsminister sagde; det tjæbede ham vistnok for meget at høre efter, og derfor sagde han bagefter, at det var saa overordentlig overbevisende. Han har vist ikke hørt et eneste Ord, skjøndt han sagde, at Krigsministeren var saa rig paa Grunde, saa stærk i sin Argumentation. Jeg har det ærede Medlem mistænkt for, at han ikke har hørt efter den Tale, Krigsministeren holdt, thi hvis han havde gjort det, havde han ikke været saa livlig beretter. Det er vist gaaet ham som saa mange andre Beundrere af den ærede Krigsminister, f. Ex. et æret Medlem, hvis Landsbevner midt under Ministerens Foredrag ikke vare saa livlige, som de pleie at være. Jeg vil ikke nævne, hvem det ærede Medlem var, men han sad her foran mig og sov. Jeg kan ikke gjøre ved det, det var ikke mig (Uafbrudelse). Nei, det var ikke det ærede Medlem, som nu sidder foran mig, jeg nævner ikke, hvem det var.

Jeg vil nu til Slutning, inden jeg forlader denne Sag, gjøre opmærksom paa den mærkelige Forskjel, der er fra den ærede Regjerings Side paa Behandlingen af militære Spørgsmaal og af civile Spørgsmaal. Her er en militær Sag, som Folkethinget bestemt har modsat sig; den fremmes paa den voldsomste Maade af denne Regjering med den største Omhu; der gjøres alle de forberedende Arbejder, som gjøres skal, og kommer denne Sag saa her ned i Salen, og reiser der sig en Kritik imod den, eller tvivler man om, hvorvidt det hænger rigtigt sammen, er Ministeren parat med alle de Grunde, han har, for i et langt saakyndigt Foredrag at bevise klart og tydeligt, at denne Sag er vel forberedt. Og Resultatet bliver saa, naar Folkethinget modtager sig Sagens Fremme, at den alligevel gaar over til Landsthinget, og der gjøres saa alle mulige Forsøg paa at faae den igjennem; det er en militær Sag, som koster Landet mange Penge, men ingen Nytte gjør. Vi havde for lidt siden en civil Sag for, som ganske vist ikke var en af Regjeringens Program-sager, men som Regjeringen dog var nødt til at bringe ind her i Thinget, fordi dette Thing havde taget Initiativet til den; det

var Rystbanen, som Regjeringen endelig var kommen frem med som Lovforslag, fordi den lovede det især, men Sagen indbragtes saa i Landsthinget i en Form og med et saadant Indhold, at Regjeringen nogenlunde kunde gjøre Regning paa, at der vilde blive rejst saa megen Modstand her i Thinget, som det var muligt, imod den, og derfor kom Sagen saa sent herved i Thinget som vel muligt. Denne Sag fremmedes her i Thinget med al den Iver, vi kunde, ved ekstraordinære Friste, og man gjorde Alt, hvad der var muligt, for at Sagen kunde komme igjennem iaar, og det Løfte blive opfyldt, som den ærede Minister havde givet Offentligheden om at skaffe Rystbanen. Da reiser en af den ærede Ministers egne Tilhængere sig op og paastaar — da han er særlig saakyndig har han let ved at gjøre det med en vis Vægt — at der hag ved Lovforslagets Summer skuler sig gale Beregninger. Og hvad gjør saa den ærede Minister? Han har ikke et eneste Ord at sige til Forsvar derfor, han tier. Det viser sig, at Lovforslaget er køligt fremmet og slet forberedt, saa slet, at selv Thinget er nødt til ved tredie Behandling trods sit Ansættelse om at fremme denne Sag at lægge den i et Undersøgelsesudvalgs Hænder. Det er Forskjellen. Derfor bliver Resultatet ogsaa det, at medens vi stadig fylde Statskassen med vore Skatter og sørge for, at Pengene aldrig anvendes til det, som kan bringe Landet økonomisk Fordel, tømmes Statskassen samtidig til militære Foranstaltninger. Hvorlænge dette System skal blive ved, er det ikke min Sag at undersøge, men saaledes er det slet i den sidste Tid, og saaledes har det al mulig Ud-sigt til at blive ved, hvis vi blive i den Skure, vi nu ere i. Jeg tror ikke, der er noget mere Betegnende for den stæve Politit, vi ere inde paa, end disse to Sagers Behandling; den ene, den civile, bliver stødesløst behandlet, ligegyldigt fremmet og foreligger til Syvende og Sidst saa uforberedt, at den falder over sine egne Been, den militære Sag fremmes derimod med fuld Kraft, forsvares med alle de Argumenter og alle de Raaben, der kunne føres af Ilden, og forceres igjennem selv paatvers af Forsætningen. Dette er for mig en yderligere Opfordring til at stemme mod det foreliggende Forslag, thi jeg vil ikke have Del i den Politit, der fylder Statskassen for igjen at tømme den til militære provisoriske Foranstaltninger.

Judenrigsministeren (Singer Slev):

Ja, jeg maa dog tillade mig at afvise det ærede Medlems Bemærkninger om, at det